

ILMONDA

dpb DIVADLO
PETRA
BEZRUČE

Limonáda ● když ji nemiluješ, je co řešit ● hudební crazy komedie

**autor IZTOK LOVRIC ● překlad RENATA MAINUŠOVÁ ●
úprava MARIÁN AMSLER a MARIE ŠPALOVÁ ● režie MARIÁN AMSLER ●
dramaturgie MARIE ŠPALOVÁ ● výprava MARTYNA DWORAKOWSKA ●
hudba a texty písní MARIO BUZZI ● česká premiéra 29. ledna 2010**

**Mona Lisa TEREZA VILIŠOVÁ ● Bruno Strass TOMÁŠ DASTLÍK ●
Janek Blond LUKÁŠ MELNÍK ● Renda SYLVIE KRUPANSKÁ ●
Romča MARKÉTA HAROKOVÁ ● Růža KATEŘINA KREJČÍ ● Šéf Leopold JAN VÁPENÍK ●
Eda DUŠAN URBAN ● Běda TOMÁŠ KREJČÍ ● Socha Davida JAN VLAS ●
Uklízeč PŘEMYSL BUREŠ ● Irina Nikolajevna MARCELA ČAPKOVÁ ●
hlas Inspektora NORBERT LICHÝ
kapela: ANEŽKA GEBAUEROVÁ bajaran ● JAN KUCHAR akordeon ●
VÍTEK MATLOCHA pozoun ● JAKUB SMEJA pozoun ● TEREZA VILIŠOVÁ trumpet**

IZTOK LOVRIČ

Narodil se v roce 1967 v Lublani. Po ukončení studia na umělecké škole odešel v roce 1985 na více než roční základní vojenskou službu u tehdejšího jugoslávského válečného námořnictva. Poté pracoval jako grafik a poprvé se setkal s divadlem, neboť mimo jiné vytvářel plakáty pro různé divadelní formace.

Již v roce 1990 založil divadelní skupinu Grapefruit, která vystupovala především v lublaňském divadle Glej. Během patnácti let svého působení uvedla skupina Grapefruit řadu Lovričových her, např. komedii *Půlnoční exces* (Polnočni eksces, 1991), historickou komedie *Columbus, Schwartz & Capone*, politickou satiru *Balkan Santa Claus* (1992), futuristickou komedii *Neurodancer* (1993), několika cenami ověřenou hru *Aféra Narvanej kufr* (Afera Pouhn kufr), komedii o rozpadu Jugoslávie *Elvis De Luxe* (1994), elektrickou komedii *220*, demokratickou satiru *Safari!* (1995), *Limonádu* (1998), *Divoký východ* (Divji vzhod, 2005) a další. V roce 2001 vyšel režisérův první knižní debut *Retrovizor / vybrané komedie 1990–2000* (Retrovizor / izbrane komedije 1990–2000). Za komorní operu s názvem *Mnemosyne* získal Iztok Lovrič roku 2007 Šeligovu cenu za nejlepší inscenaci.

V současné době Lovrič působí především jako scénárista. Píše hlavně komedie a satiry, v nichž si všímá aktuálního společenského dění a vtipným způsobem zpracovává trendy v současné popkultuře. Typickým znakem Lovričových her je uvolněný, humorný a ležérní dialog, který suverénně ovládá také rým (mimo jiné například raperský). Jakožto komediograf, režisér, scénárista a dramatik patří k nejvšestrannějším tvůrcům střední generace ve Slovinsku.

007 OTÁZEK PRO IZTOKA LOVRIČE

Jste zároveň dramatikem i režisérem. Jakým způsobem jste psal pro svou skupinu Grapefruit? Psal jste pro konkrétní herce a spoléhal částečně i na kolektivní tvorbu? Nebo jste přinesl do divadla hoto-ovou hru, na které se už nic neměnilo? Založil jsem divadelní skupinu Grapefruit v roce 1990 a v roce 2005 jsme završili naše působení inscenací *Wild East*, jejímž tématem byla demytizace parlamentní demokracie a konzumní společnosti. Během těch patnácti let jsme uvedli 11 her a všechny jsem napsal a režíroval já sám. Obávám se, že takový jsem. Mám rád naprostou kontrolu nad každým detailem. To neznamená, že by herci neměli příležitost se vyjádřit, hledat nové možnosti. Málo kdy jsme škrtili, naopak jsme často přidávali nové situace a pointy. Přidržovali jsme se receptu, ale každý ho mohl svou troškou okořenit. Často jsem psával role hercům přímo na tělo, ale nebylo tomu tak vždy. Já sám jsem také ve všech inscenacích hrál, takže když jsem měl režírovat scénu, ve které jsem i hrál, museli pomáhat ostatní. V naší skupině ale fungovala tichá dohoda, že jsme se všichni snažili naplnit tu vizi, s níž jsem text psal.

V čem spatřujete specifika současné slovinské dramatiky? Musím přiznat, že příliš nesleduji trendy současné slovinské dramatiky, ale mohu říct, že slovinské drama je v dost nelehké situaci. Slovinské divadlo v současné době ovládá fenomén režisérismu. Režiséři inscenují buď klasiku, kterou nepochopitelným způsobem znásilňují, dramaturgizují klasickou literaturu nebo uvádějí současnou dramaturgii, ale od autorů ze západní Evropy. Současní slovinskí dramatici tedy nemají žádnou příležitost. Proto si také režírují své hry sám. Základní problém slovinské dramatiky je, že je velice zřídka uváděna na scénu. Když už se na scéně objeví, tak je nejčastějším tématem přechod ze socialismu do kapitalismu a jeho vliv na životy lidí, na jejich rodinné vztahy a společnost jako takovou. Dalo by se říci, že slovinská dramatika je celá hodně „postmoderní“.

Jste také výtvarníkem. Jak vás tato profese ovlivňuje při psaní divadelních her? Je pro vás výtvarná složka na divadle důležitá?

Pro mé psaní není ani tak důležitá má profese grafika, jako spíš vizuální představitivost. Když píšu hru, sleduju svou fantazii jako film. Zastavuju jednotlivé obrázky, vracím je zpátky a dopředu. Svě psaní vlastně označuju za „filmové“, rád využívám filmové principy, jako například montáž nebo rychlé střihy. Když své hry režíruju, používám často pohyblivou scénu, speciální efekty a různé jiné mechanismy. V roce 1993 jsme uváděli sci-fi hru *Neurodancer*, kde jsme používali 3D animaci, naprogramovanou světelnou show, hydraulické výtahy, bezdrátovou technologii, lasery a spoustu pyrotechniky. A v *Limonádě* v roce 1998 byl tak propracovaný jevištní mechanismus, který nám umožnil naprosto proměnit scénu během tří sekund, a pod jevištěm bylo umístěno víc jak dvě stě programovatelných halogenových světel, s nimiž jsme kouzlili světelnou show. Později jsem začal využívat jako hlavní výtvarný prvek svých inscenací zadní projekci. V roce 2006 jsem napsal a zrežíroval komorní operu s názvem *Mnemosyne*, kde nebyla skoro žádná scénografie, pouze obrovská zadní projekce. V současné době pracuji na nové opeře se stejným výtvarným konceptem. Vyhovuje mi, že můžu prázdný prostor vyplnit podstatou.

Proč se ve svých hrách pouštíte do politicko-společenské kritiky? Protože je tu stále hodně věcí, k nimž je třeba být kritický. Občas si říkám, že napíšu hru bez politických témat, ale taková hra by podle mě byla bez charakteru a mám obavu, že bych ji ani neuměl napsat. Já nemám rád divadlo nebo vůbec umění, které vychvaluje to, co je dobré v našem světě a společnosti. To je nekonfliktní. Myslím, že bychom se měli přinejmenším pokoušet zaměřit na věci, které nejsou tak dobré. Je to víc kreativní a inspirativní. O politicko společenských problémech píšu také proto, že mě příšerně rozčilují. A v mém případě je to skvělý motor ke psaní. Čím víc se naštvu, tím víc mě to nutí psát.

Máte pocit, že rozdíly mezi západní a východní Evropou jsou stále markantní nebo jsme my „východáci“ už západ dohnali? Nikdo nechce být považován za zaostalého, žádný člověk ani země.

Takže se všichni tváříme, jako by nebyl rozdíl mezi námi a státy s dlouhou tradicí demokratického zřízení. Ale pořád je co dohánět. Netvrdím, že na západě mají všechno vyřešené, ale my jsme pořád o krok za nimi. Především proto, že se těžko zbavujeme starých návyků. Nitky, kterými se tahá v zákulisí politické korektnosti, formují propletenou síť staré nomenklatury a nové byrokracie. Takzvaná „levice“ a takzvaná „pravice“ neustále bojují o politickou nebo spíš ideologickou a především materiální nadvládu a nevydává to, že by jedna či druhá vítězila nebo prohrávala. Je to slepá ulička. Možná ve vaší zemi tenhle problém nemáte. Ale upřímně, když se dívám na současný stav světa, těžko říct, kam se bude ubírat a jaká budoucnost nás čeká.

Rád využíváte ve svých hrách ikony popkultury. Máte rád označení „postmoderní dramatik“? Takové označení mi nevadí, ale nejsem si jistý, jestli jsem „postmoderní“. Dokonce si ani nejsem jistý, jestli jsem dramatik. Myslím, že jsem zkrátka spisovatel. Píšu totiž scénáře oper, kabaretů, pro divadlo, pro televizi, ke komiksům... Projekt od projektu se věnuji jinému médiu a jiným tématům. Nevím, možná právě to je „postmoderní“?

Chtěl jste být někdy aspoň na chvíli Jamesem Bondem, agentem 007? Nejsem si jistý, ale určitě jsem si o tom někdy snil, ale daleko víc by mě lákalo zahrát si Nemesis. Je tím, kdo rozhoduje o všech kolem sebe. Neříkám, že bych chtěl být takový ve svém osobním životě, ale jako fikce je to osvobozující. Proto herci rádi hrají klasické záporné role. Je to skvělá příležitost zbavit se špatné karmy kreativním, dokonce uměleckým způsobem.

LIMONÁDA

Limonáda, která měla světovou premiéru v roce 1998, je typickým příkladem díla Iztoka Lovriće. Uštěpačný a hravý text s výmluvným názvem je charakteristický především střídáním metod a žánrů. Název odkazuje jednak na samotné jméno divadelní skupiny Grapefruit, ale především na lehčí žánr „soap opery“, který se do slovinského jazyka překládá jako „limonáda“. Lovrić na scénu přivádí zprofanované postavy jak ze světa vysokého umění (Mona Lisa, David), tak populární kultury (James Bond). Závrtný rytmus, ve kterém se vysoké míchá s nízkým, domácí se světovým a kriminální s limonádovým, nakonec ústí do šťastného, osvěžujícího a samozřejmě taky přiměřeně oslazeného rozuzlení.

SOUČASNÁ SLOVINSKÁ DRAMATIKA

Současná slovinská dramatika je typická především svou žánrovou rozmanitostí. Za posledních dvacet let se zde nevytvořily žádné proudy či směry.

V osmdesátých a devadesátých letech na slovinskou divadelní scénu vstoupila nová generace režisérů, kteří si nepřáli a ani nemohli navázat na žádný z existujících typů dramatu, proto se slova buď úplně zřekli, anebo jej do své představení zapojovali v podobě scénářů, jež často vznikaly jako výsledek kolektivní práce a nedožily se dalších uvedení. V té době začal zájem divadel a obecně o původní drama stále více upadat. Stalo se něčí nudným, přežitým, víceméně mrtvým. Ještě na začátku devadesátých let se dalo jen těžko tušit, že se v této oblasti chystají změny.

Ovšem činoherní divadlo, vyčerpané soustavným zájmem režisérů o klasiku a upracované ve stínu rozkvětu nových scénických postupů, které se plánovitě odcizily textu, dostalo v devadesátých letech

novou příležitost. Slovinským dramatikům v té době nebyla věnována ze strany institucí taková pozornost jako autorům ze Západu a ani ze strany Západu o ně nebyl takový zájem jako o dramatiky z (převážně východních) krizových oblastí. Ale přesto, v době, kdy se dramatická tvorba stala jakýmsi rozbitým zrcadlem devadesátých let, které ve stínu pádu velkých ideologií a politických táborů chytalo odlesk času „odspoda nahoru“, tedy z hlediska malého člověka, udělali pozoruhodné kroky. V porovnání s předchozími kapitolami z historie slovinského dramatu se psaní pro jeviště chopil větší počet divadelních praktiků, jak režisérů (Matjaž Zupančič, Vinko Möderndorfer), tak hereček (Draga Potočnjaková, Saša Pavčeková), kteří se při zpracování problémů současného člověka opírali o vlastní znalost specifík divadelního média a při psaní sázeli na vyhraněnou žánrovou senzibilitu. Vedle těchto jmen spoluvytvářejí slovinské drama také další autoři, zvláště Evald Flisar, Zoran Hočevar, Zdenko Kodrič, Andrej Rozman Roza nebo Iztok Lovrić. O stále větší komunikativnosti a hojnějším uvádění slovinských dramatických textů v devadesátých letech zcela jistě svědčí také údaje o rostoucím počtu jejich překladů a zastoupení na cizích jevištích a festivalech.

Petra Pogorevcová: Oslava rozmanitosti

MONA LISA

Mona Lisa, též označovaná *Gioconda*, je patrně nejslavnější portrét všech dob, na počátku 16. století (přesněji v letech 1503–1506, během svého florentského pobytu) ho namaloval Leonardo da Vinci. Když v roce 1516 musel opustit Řím, vzal si portrét s sebou, a teprve před svou smrtí prodal Monu Lisu francouzskému králi Františku I., na jehož pozvání do Francie přijel, za poměrně vysokou částku 4000 zlatých dukátů.

Dnes obraz vlastní francouzská vláda a je vystaven v Louvru v Paříži. Zpočátku byl ovšem umístěn na zámku Fontainebleau a později ve Versailles, nějaký čas zdobil dokonce ložnici samotného Napoleona.

Jde o malbu olejem na dřevo topolu o rozměrech 77 x 53 cm s využitím techniky sfumato, kterou poprvé použil právě Leonardo da Vinci a při níž malíř překrývá průsvitné vrstvy barvy, aby vytvořil prostorový dojem hloubky, objemu a tvaru. Míchá přitom barevné tóny tak jemně, že nejsou vidět žádné přechody. Krajina za Monou Lisou je fantaskní; horizonty z levé a pravé strany jsou na výrazně rozdílné úrovni a je fyzicky nemožné, aby se za zády Mony Lisy mohly spojit.

Žena na obraze sleduje diváka s nenapodobitelným, tajuplným úsměvem, který se stal předmětem mnoha pověstí a spekulací. Jedna z teorií objasňujících „tajemný úsměv“ Mony Lisy se objevila roce 2006. Kanadští vědci došli k závěru, že úsměv patří ženě po porodu. Důvodem je nalezení stopy původní malby na obraze, kde má Mona Lisa přes tvář tenký šátek, který nosívaly florentské ženy před a krátce po porodu. Modelem k obrazu byla Lisa del Giocondo, žena florentského obchodníka Francesca del Giocondo.

Významnou roli pro slávu tohoto obrazu sehrála i jeho loupež z Louvru roku 1911. Původně byli z krádeže podezíráni stoupenci umělecké moderny – např. básník Guillaume Apollinaire, který byl dokonce zatčen, nebo Pablo Picasso, který musel k výslechu. Skutečný zloděj Vincenzo Perugia jej dostal až do Florencie, kde ho nabídl ke koupi antikváři Alfrédu Gerimu. Byl však při prodeji zatčen, a tak se obraz vrátil zpět do Paříže, kde byl roku 1913 slavnostně vrácen do Louvru.

Mona Lisa se stala symbolem a díky své slávě se dočkala také řady nejrůznějších citací a parodií (např. v dadaismu, surrealismu či pop-artu), autorem jedné z nich je i francouzský avantgardista Marcel Duchamp, autor slavné pisoárové fontány.

SOCHA DAVIDA

Socha Davida je dílem renesančního umělce Michelangela Buonarrotiho z let 1501–1504. Michelangelovi bylo pouhých šestadvacet let, když se rozhodl pokračovat na Davidově soše. Tuto zakázku před ním dostal sochař Agostino di Duccio, který práci zkasal a odložil. Mramor, který byl považován za téměř znehodnocený, ležel skoro čtyřicet let nepovšimnutý, než se jej mladý umělec ujal. Talentovaný sochař se zavřel v huti florentského chrámu Santa Maria del Fiore, kde mramor zanechal jeho neúspěšný předchůdce. Začal 13. září 1501, dílo dokončil o zhruba tři a půl roku později, 24. ledna 1504. Ne všichni měšťané sochaři přáli: socha musela být dokonce na své čtyřdenní pouti z huti na centrální florentské náměstí strážena před výtržníky, kteří ji chtěli poškodit.

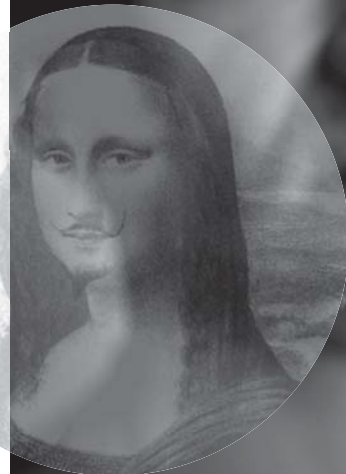
David byl pak 8. června 1504 definitivně usazen na uprázdněný podstavec po soše Judity od jiného velkého italského sochaře Donatella. Před palácem florentských vládců vydržel až do roku 1873, kdy se přestěhoval do zdejší Akademie. V roce 1910 byla pod širé nebe umístěna kopie sochy. Socha byla během své pětisetleté historie několikrát v ohrožení. Například v roce 1843 ji restaurátor Aristodemo Costoli čistil padesátiprocentním roztokem kyseliny sodné, takže se povrch sochy poškodil, a v roce 1991 poničil nepříčetný útočník originálu prsty kladivem.

Michelangelo ve svém díle dokonale znázornil proporce lidského těla a v současné době je toto sochařské dílo označováno za jedno z nejlepších sochařských vyobrazení mužského těla v renesančním stylu. Michelangelo byl geniální umělec, posedlý hledáním dokonalosti a snahou dokázat, že je nejlepší. Pracoval pro Medicejské i florentskou republiku, renesanční papeže i nejvýznamnější církevní hodnostáře a stal se zámožným mužem. Nikdy se neoženil a neměl děti. Ke stáru psal oslavné básně na mužskou krásu, z čehož se dnes usuzuje, že byl homosexuál nebo bisexuál. Za sochu Davida dostal údajně 900 zlatých dukátů, což prý bylo víc, než vydělal Leonardo da Vinci za celý život.

DUCHAMPOVA FONTÁNA

V roce 1917 poslal francouzský avantgardní umělec Marcel Duchamp pod pseudonymem R. Mutt na výstavu americké společnosti Nezávislých umělců pisoár. Jen jej obrátil vzhůru nohama a nazval Fontána. Marcel Duchamp (28. června 1887 až 2. října 1968) byl známý francouzský výtvarník–buřič. Jeho vývoj směřoval od dadaismu ke konceptualismu. V New Yorku instaloval tzv. ready made (hotové objekty). Tato intelektuální provokace měla překvapivě silný ohlas mezi umělci, a především mezi uměleckými kritiky, kteří se začali vážně zabývat estetikou anti-umění. Výstavní výbor tehdy nakonec těsnou většinou rozhodl, že se Fontána z expozice vyřadí, a objekt byl podle jednoho svědka ukryt za plentu. Marcel Duchamp byl jistě spokojen, jaký rozruch jeho dílo vyvolalo, a krátce na to zařídil, aby ho vyfotografoval slavný Alfred Stieglitz, protože si chtěl opravdu vychutnat znamenitý poprask. Původní fontána se zachovala jenom na tomto snímku, který byl reprodukován v anonymním manifestu Slepý muž. Průvodní text je příznačný pro mnohem pozdější moderní umění: „Není vůbec důležité, jestli pan Mutt udělal fontánu vlastníma rukama nebo ne. On si ho vybral – vzal si jeden článek života a umístil ho tak, aby jeho užitečný význam zmizel pod novým názvem a úhlem pohledu, a tak vytvořil nový názor na tuto věc.“ Duchampovu Fontánu proslavil nejen původní skandál, ale i tento text. Duchampův životopisec Calvin Tomkins soudí, že originál fontány vyhodil fotograf Stieglitz do smetí, což byl obvyklý osud Duchampových raných děl. Kopie je v současné době vystavena v londýnské galerii Tate. Fontána byla britskými odborníky zařazena před díla Pabla Picassa, Henriho Matisse a Andyho Warhola a označena za „nejvlivnější umělecké dílo 20. století“.

JAMES BOND, AGENT 007

Postavu tajného agenta s povolením zabíjet vytvořil spisovatel Ian Fleming roku 1952. Ve svých románech se inspiroval zkušenostmi z britské tajné služby a mnohé z jeho knih se dočkaly převodu na stříbrné plátno. Kultovní série o Jamesi Bondovi dosud zahrnuje 22 oficiálních (vzniklých v EON Productions) filmů a dva neoficiální. První „bondovku“ diváci viděli v roce 1962 (Dr. No), prozatím poslední pokračování série (Quantum of Solace) se do kin dostalo v roce 2008. V roli neprůstřelného agenta Jejího Veličenstva se v oficiálních snímcích vystřídali Sean Connery, George Lazenby, Roger Moore, Timothy Dalton, Pierce Brosnan a Daniel Craig.

James Bond vládne soubojům v terénu i v ložnici. Skvěle zvládá honičky v autech zvučných jmen jako BMW, Ford nebo Aston Martin. Střílí pistolí Walther PPK ráže 7.65 mm. Popijí martini s vodkou, které požaduje „protřepat, nemíchat“. Představuje se slovy: „... Bond. James Bond.“ A okouzluje dámy všech národností, ať už pracují pro jeho spojence či protivníky.

Správná Bondgirl, tedy dívka, která má milostný poměr s Bondem, je půvabná a odvážná. Většinou pracuje jako agentka britské, americké nebo ruské tajné služby, programátorka nebo vědkyně. Často Bondovi zachraňuje život, přestože on své milenky jen využívá a v jeho posteli se během jednoho filmu vystřídá několik žen. V Bondově světě mají ženy jasně stanovenou roli — jsou agentovým krásným doplňkem, prostředkem k zisku informací nebo zdrojem krátkodobého potěšení.

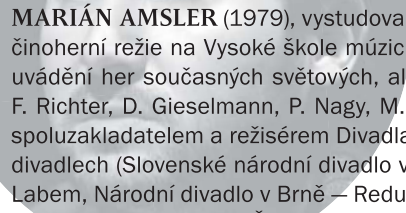
SOAP OPERA

Soap opera neboli *mýdlová opera* je rozhlasový nebo televizní seriál s velkým počtem dílů, zabývající se převážně mezilidskými vztahy. Příběhy jsou smyšlené, jednoduché, dramatické až melodramatické, většinou nerespektují plynutí času — jsou nekonečné, vysílají se, dokud neopadne zájem diváků. Jednotlivé díly na sebe téměř nenavazují, společně mají jen postavy nebo prostředí. Pravidelní diváci časem získávají silný vztah k postavám seriálu a herci často bývají s postavami doživotně svázáni.

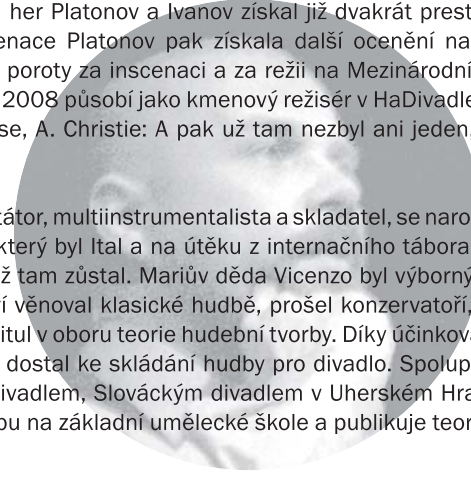
První mýdlové opery byly uvedeny ve dvacátých letech dvacátého století v amerických rozhlasových stanicích, s nástupem televize ve čtyřicátých letech se přesunuly na obrazovky a staly se vůbec první televizní zábavou.

Ironické pojmenování *mýdlová opera* vznikl ze spojení mezi seriály a jejich sponzory, kterými v počátcích byly hlavně společnosti vyrábějící prací prášky a kosmetické přípravky. V původních rozhlasových sériích byla reklama zařazována i přímo do textu. Slovo „opera“ se do názvu dostalo vzhledem k významné roli hudby (tzv. *soap music*) zvláště v původních rozhlasových pořadech.

Mýdlové opery se celosvětově ujaly. Hlavní produkce stále zůstává ve Spojených státech, ale populární jsou i v jiných částech světa (Mexiko, Argentina, Brazílie, Venezuela) ve formě tzv. telenovel.

MARIÁN AMSLER (1979), vystudoval divadelní dramaturgii a následně postgraduální studium v oboru činoherní režie na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. Jako režisér se soustředí především na uvádění her současných světových, ale i českých a slovenských dramatiků (O. Muchinová, V. Sigarev, F. Richter, D. Gieselmann, P. Nagy, M. Hvorecký, V. Klimáček, E. Maliti-Fraňová, D. Drábek a další.) Je spoluzakladatelem a režisérem Divadla Letí v Praze. Jako host režíroval v mnoha českých a slovenských divadlech (Slovenské národní divadlo v Bratislavě, Dejvické divadlo v Praze, Činoherní studio v Ústí nad Labem, Národní divadlo v Brně — Reduta, Divadlo Andreja Bagara v Nitre, Západočeské divadlo v Chebu atd.) Za své inscenace Čechovových her Platonov a Ivanov získal již dvakrát prestižní slovenskou cenu Dosky v kategorii Objev roku. Inscenace Platonov pak získala další ocenění na festivalech Zlomvaz v Praze, Setkání v Brně, hlavní cenu poroty za inscenaci a za režii na Mezinárodním festivalu vysokých divadelních škol ve Varšavě. Od roku 2008 působí jako kmenový režisér v HaDivadle v Brně, kde režíroval mimo jiné: L. Balák-M. Amsler: Extase, A. Christie: A pak už tam nezbyl ani jeden, D. Gieselmann: Pan Kolpert, L. Balák: Bohnice...)

MARIO BUZZI, zvukový experimentátor, multiinstrumentalista a skladatel, se narodil 27. listopadu 1974 v Prostějově. Jméno má po dědovi, který byl Ital a na útěku z internačního tábora v Bialsku se schoval u babičky ve Velkých Pavlovicích a už tam zůstal. Mariův děda Vincenzo byl výborný zpěvák, zpíval v římské opeře. Mario Buzzi se od dětství věnoval klasické hudbě, prošel konzervatoří, na JAMU vystudoval skladbu a získal dokonce doktorský titul v oboru teorie hudební tvorby. Díky účinkování v Komediografu — legendárním kabaretu HaDivadla se dostal ke skládání hudby pro divadlo. Spolupracoval s řadou divadel — např. s Divadlem U stolu, HaDivadlem, Slováckým divadlem v Uherském Hradišti. Věnuje se také pedagogické činnosti, vyučuje skladbu na základní umělecké škole a publikuje teoretické články.

MARIE ŠPALOVÁ (1980), vystudovala obor Teorie a dějiny divadla na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. V rámci doktorského studia přednášela na Ústavu pro studium divadla a interaktivních médií o současné britské a české dramatice a vedla překladatelský seminář. V letech 2001–2003 absolvovala stáž na pražské Divadelní fakultě Akademie múzických umění v oboru dramaturgie. Od roku 2001 se věnuje divadelní dramaturgii, spolupracovala s divadly jako např. Divadlo DISK, Dejvické divadlo, Divadlo Na zábradlí, Západočeské divadlo Cheb, HaDivadlo Brno a další. Od roku 2006 působí jako dramaturgyně a členka uměleckého vedení Divadla LETÍ, které se zaměřuje výhradně na inscenování současné dramatiky. V současné době pracuje jako dramaturgyně projektu Centrum současné dramatiky v Praze.

MARTYNA DWORAKOWSKA vystudovala scénografii na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Pracuje pro loutková a činoherní divadla v Čechách a Polsku, např. inscenace Amálie, bobr a král na střeše (Krakov), Obři (Lodž), Malenka (Waldrich), Báseň o rytíři bez koně (Gyöer, Maďarsko). Dlouhodobě spolupracuje s režisérem Mariánem Amslerem, např. inscenace Plastelina (Divadlo DISK), Prvotřídní ženy (Západočeské divadlo Cheb), Služky (Divadlo Reduta Brno), Extase (HaDivadlo Brno).

Citace z článku s názvem *Oslava rozmanitosti* Petry Pogorevcové, vydaného v rámci sborníku *Slovinské drama dnes*.

– inspicie **jarmila paulerová** ● nápověda **jiřina čížková** ● rekvizity **tereza dubová** ● garderoba **lenka králová** ●
vlásenky **michaela kadlecová** ● světla **jiří müller** ● zvuk **michael cisoovský** ● šéf výroby **jan říha** ●

jevištní mistr **pavel johančík** ● technika **michal weber, filip kapusta, roman widenka, jiří zahuta**

– program vydala divadelní společnost petra bezruč, s. r. o., ke třetí premiéře sezóny 2009–2010 ●

textová část programu **marie špalová a naďa satková** ● fotografie **petr hrubeš, tomas ruta** ●

grafický návrh plakátu a programu **kateřina wewiorová** ● vytiskl proprint, s. r. o., český těšín

– divadlo petra bezruč provozuje divadelní společnost petra bezruč ●

ředitel **jiří krejčí** ● umělecký šéf **martin františák** ● manažer **tomáš suchánek** ● lektor dramaturgie **zuzana mildeová** ●

divadlo je provozováno za finanční podpory statutárního města ostrava

– vlastníky autorských práv jsou iztok lovrić a renata mainušová

